

STŘÍBRNÉ HOUSLE

KRIMI

REGINA
ANDRÁSOVÁ

STŘÍBRNÉ HOUSLE

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Regina Andrásová, 2025
Cover © Barbora Lendrová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6809-7 (pdf)

STŘÍBRNÉ HOUSLE

REGINA
ANDRÁSOVÁ

VENDETA

Tento příběh se odehrává ve fiktivním Arvédském království. Je to příjemné místo a doufám, že se vám tam bude líbit. Rozkládá se někde poblíž Francie, na dohled Německa a co by dohodil z Velké Británie. Arvédské království (Arvédie) se skládá ze dvou států – Arvédie a Mizzani. Původně dva samostatné státy se sloučily v osmnáctém století, kdy na Mizzani došlo k úpadku a tradiční vládci – Páni na Mizzani – nedokázali odolat větší a výbojnější Arvédii. Mizzani si uchovalo svébytnou kulturu i jazyk, třebaže většina jejích obyvatel dnes již běžně mluví arvédscky. Podle pověsti poslední vládnoucí Pán na Mizzani proklel královskou rodinu Desmondů, jejichž dynastie Arvédii vládla od dvanáctého století. Rodinu během let zasáhly mnohé tragédie. Jeden z korunních princů padl ve druhé světové válce, rodiče předposledního krále Michaela II. zahynuli při pádu vrtulníku. Král Michael II. tak byl korunován v pouhých sedmi letech. Sňatkem s dcerou tehdejšího Pána na Mizzani se mu údajně podařilo kletbu zlomit. Jejich svazek byl velmi harmonický a ve dvou následujících generacích se rodina značně rozrostla. V době, v které se náš příběh odehrává, sedí na trůně syn Michaela II., Michael III.

Začátkem dubna utrpěl přednosta Ústavu soudního lékařství, profesor Veiter, na Mezinárodní konferenci soudních lékařů náhlou srdeční příhodou.

„Byl to infarkt. Naštěstí jen slabý,“ informoval profesor náměstka ministra zdravotnictví o pár týdnů později. „Byl jsem pořád při smyslech, ačkoli,“ zasmál se suše profesor, „jak konstatoval kolega Livingstone, člověk si rozmyslí omdlít, když se nad ním sklání deset soudních doktorů.“ Zamíchal lžičkou čaj v hrnku, který stál na konferenčním stolku před ním. „Ovšem musím zvolnit. To je nezbytné. Obávám se, že budu muset rezignovat na funkci přednosty ústavu.“

„To nám nemůžete udělat, pane profesore!“ zvolal náměstek Drigger. „Kde budeme hledat nového přednostu?! Zrovna teď, však víte o našich plánech na jmenování pověřeného vrchního soudního lékaře pro Arvédii! Počítali jsme s vámi.“

„No, já vím,“ řekl profesor Veiter smířlivě, „já vím, ale sám vidíte, jak na tom jsem. Zdravotně to není dobré, není to dobré,“ dodal trochu alibisticky, protože ve skutečnosti s odchodem z ústavu počítal, jen ne tak rychle.

„Podívejte se,“ dodal, „já bych vám doporučil, abyste to dali Livingstonovi. Už mi dělá zástupce přes měsíc a vede si opravdu dobře.“

„Jistě,“ pronesl váhavě náměstek Drigger a posadil se ke svému stolu. „Ale je mladý. Je na to příliš mladý.“

„No, ano,“ pronesl profesor Veiter netrpělivě. „Je mladý a homosexuál. To je výborná kombinace, budete vypadat progresivně.“

Náměstek se zamyšleně zatahal za bradku, kterou si nerozumně pěstoval. „Na tom možná něco je.“

„Já bych vám ho nedoporučoval, kdybych si nebyl jistý, že na to má. On je výborný soudní lékař, ale mimoto je i mimořádně zdatný manažerský.“

„Já bych snad ani nebyl proti,“ zamyslel se náměstek, „ale nejsem si jistý, co tomu řekne pan ministr.“

Profesor Veiter se pousmál. „Tak si ho sem pozvěte. Garantuji vám, že ho do hodiny bude pan ministr milovat. On takhle na lidi působí, víte. Dokonce ani kolega Kleiner nedokáže kouzlu doktora Livingstona odolat.“ Profesor se zamyslel. „On je to v podstatě milý člověk, víte?“

Inspektorka arvédské královské policie Sofie Gardererová zaparkovala auto v podzemních garážích kancelářského centra, kde měla rezervované parkovací místo. Vyjela výtahem na ulici. Domů to měla pár kroků. Po zesnulém manželovi zdělila domek přímo v centru Arveda, dokonale skrytý za zdí v uličce blízko náměstí sv. Eusebia. Půdorys domu nebyl nijak velký, ale měl dvě patra, ve kterých bylo dokonale využito každého volného místa. Přízemí se dalo otevřít do venkovské nápodoby saly terreny; v teplé dny poskytovalo stín a výhled do malé, ale úhledné zahrady za domem.

Večerní uličkou se klapot Sofiňých podpatků zdánlivě nesl velmi hlasitě. Odemkla branku, vešla do předzahrádky a spokojeně se nadechla vzduchu, v němž se ozývaly všechny podtóny jara. Cítila se sama se sebou po dlouhé době skutečně spokojená. Změna nadříceného na ni měla vliv i po fyzické stránce. Když se zbavila neustálého stresu, který kolem ní vytvářela komisařka Stolzová, přezdívaná Bestie, najednou celkem snadno zhubla i těch pět kilo, se kterými v minulých dvou letech opakovaně prohrávala souboj. Když se jí to podařilo, začala mít zase radost z toho, jak vypadá. Bylo jí dvaadváct, vypadala dobře a teď se dobře i cítila. Věděla, že její znovuobjevené potěšení z péče o zevnějšek ovlivnila i skutečnost, že nový komisař Gavin Desmond je přitažlivý muž. Neměla o něj zájem, nakonec byl o deset let mladší a ke všemu její nadřícený, ale stejně podvědomě chtěla, aby ji vnímal jako zajímavou ženu. S touhle myšlenkou zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle vedle věšáku na kabáty.

Její dvanáctiletá dcera Isabella seděla v obývacím pokoji před televizí. Když uslyšela matku stoupat po schodech, zavolala na ni: „Jdeš akorát včas. Za chvíli začne ta nová řada Starožitností!“

„Budeš se dívat se mnou?“ zeptala se Sofie, která nakoukla do obýváku. „Jen se skočím nahoru převléknout.“

„Jasně, chci to vidět. Vždycky jsme se přece dívaly na Starožitnosti spolu!“

Sofie sešla zpátky dolů v domácím oděvu, podala Isabelle jablko, které vzala v kuchyni, a posadila se na pohovku.

Na obrazovce se mihla upoutávka na novou řadu úspěšného seriálu Starožitnosti. Mark Daniels, herec, který hrál hlavní roli, byl už o něco starší než v prvních třech řadách, ale Sofii připadal o to přitažlivější. Asi ji vždycky přitahovali spíš starší muži než mladší, koneckonců její manžel byl o třicet let starší než ona.

„Doufám, že to moc nezkazili,“ řekla Isabella a ukázala kusem jablka na obrazovku, kde pořád ještě běžel trailer. „Víš, že Starožitnosti jsou hrozně populární v Japonsku?“

„V Japonsku?“ usmála se Sofie. „Ne, to jsem neslyšela.“

„No jo, prý tam Marka Danielse přímo strašně zbožňují. Chodí převlečení do kostýmů ze Starožitností a omdlévají, když ho vidí naživo.“ Podívala se svým dvanáctiletým kritickým pohledem na obrazovku a dodala: „Je teda už trochu jetej, ne?“

„Jetej?!“ zasmála se Sofie. „No, dvacet mu už asi není, no. Ale jestli on je jetej, tak já jsem co?“

„Ty jsi maminka,“ pronesla Isabella, skočila vedle ní na pohovku a přitulila se k ní. Položila si hlavu na Sofino rameno a dala se do chroustání jablka.

„Poslyš,“ řekla Sofie, „já budu muset začátkem června kvůli práci letět do Litvy. Předat tam nějaké věci spojené s jedním naším případem. Myslíš, že by ses mohla domluvit s Grace, že bys u ní tak tři nebo čtyři dny bydlela?“

„Jé a nemohla bych jet s tebou?“

„To by mi, obávám se, u vedení asi neprošlo,“ namítla Sofie.

Isabella se zatvářila nespokojeně. „Chtěla bych taky letět letadlem.“

Sofie se nad tím zamyslela a pak řekla: „Tak... proč bychom si vlastně v létě neudělaly nějakou pořádnou dovolenou? Třeba někam k moři? Nebo třeba Řím, Paříž, památky... co ty na to? Můžeme něco naplánovat.“

„Jo, jo,“ zvolala Isabella nadšeně. „To by bylo super.“

Sofie pohladila dceru po vlasech a užívala si příval mateřské lásky a hrdosti. Na obrazovce mezitím začaly běžet úvodní titulky.

Asistentka přednosty Ústavu soudního lékařství Sara Tauchmannová si práci s novým přednostou nemohla vynachválit. Jenže se jí zdálo, že všechno klapě až příliš dobře. Doktor Livingstone byl dochvilný, držel se harmonogramu, rychle si osvojil rutinu, která jemu i Saře usnadňovala práci. Dopoledne obvykle pitval a odpoledne se věnoval řízení ústavu. Sdílel s ní svůj kalendář a opravdu tam sám aktivně doplňoval schůzky, pamatoval si, co komu slíbil, a k tomu všemu byl zdvořilý a uznalý. A přece to v ní celé vzbuzovalo obavy.

Problém, soudila Sara, je nejspíš v jeho laskavosti. Obávala se, že nemá dost ostré lokty a tvrdý krunýř, aby dokázal odolávat tlakům ze strany policie, zaměstnanců, soudů a ministerstva. Chovala k němu skoro mateřské city, které pramenily z toho, že byl milý, hezký a gay. Zejména kvůli tomu poslednímu se její vnímání doktora v průběhu let změnilo, dřívější pohoršení z jeho orientace vystřídal silný ochranný vztah.

Byla by o něj nerada přišla, a to by se mohlo rychle stát, pokud by se zjistilo, že mu vedení ústavu přerůstá přes hlavu. Zatím mu však musela přičíst k dobru, že dokáže pracovat efektivně a maximálně využívá jejích organizačních schopností; a ty byly nemalé, což si Sara bez falešné skromnosti přiznávala.

Právě proto, že doktor Livingstone dodržoval svůj časový plán, věděla Sara, že nejpozději do deseti minut přijde do kanceláře. V salonku na něho čekal doktor Kleiner, nejotrovnější ze soudních lékařů v ústavu, a už třikrát telefonicky mluvila

s komisařem Distefanem. Proti němu byl doktor Kleiner pořád ještě matka Tereza.

„Kde je ten přednosta? Neměl by tu už být?“ Doktor Kleiner vystrčil hlavu ze salonku, kam ho Sara odklidila, aby ji nerušil při práci. Moc si tím nepomohla. Doktor byl neposedný, co chvíli vykukoval a na něco se jí ptal.

„Vždyť víte, pane doktore,“ zvedla Sara hlavu od počítače, „že pan přednosta pitvá.“

Znovu zazvonil telefon a Sara, která poznala Distefanovo telefonní číslo, ho ignorovala. Komisař byl při posledním hovoru sprostý a ji to pohoršilo. Založením byla maloměstská paní z předměstí, a aby jí někdo vulgárně nadával, na to nebyla zvyklá a zvykat si na to nechtěla. Samotnou ji překvapilo, jak se jí ulevilo, když se otevřely dveře a doktor Livingstone vstoupil do kanceláře.

„Dobrý den, Saro, máme něco nového?“ usmál se na ni.

„Několikrát volal komisař Distefano, jestli je hotový jeho protokol. Byl dost nepříjemný,“ nedokázala si Sara nepostěžovat.

„Jak nepříjemný?“ zeptal se trochu nepřítomně doktor Livingstone a zběžně procházel poštu, kterou měl nachystanou na jejím stole.

„Vlastně byl sprostý, ale on je často takový,“ pokrčila Sara rameny.

Livingstone se na ni tázavě zadíval: „Jak sprostý?“

„Mluví velmi vulgárně, když se mu něco nelíbí,“ Sara zrůžověla rozpaký a nevolí.

V té chvíli vyšel doktor Kleiner ze salonku. „Výborně, Si-meone, čekám na vás už hodnou chvíli. Mám mimořádnou situaci, potřeboval bych nutně dneska odejít, tak pokud byste proti tomu nic neměl...“

„Ale prosím vás, Paule, vy děláte, jako kdybychom si tady někdy potrpěli na pevnou pracovní dobu. Jestli nemáte službu, tak si dělejte, co chcete. Já nejsem žádná máma kvočna,“ pronesl vesele doktor Livingstone a Saře zatížil ustaranou mysl dalším balvanem. Věděla, jak je těžké šéfovat doktoru

Kleinerovi. Profesor Veiter ho radši nechával dělat, co se mu zachtělo.

„No,“ začal doktor Kleiner a Saře bylo jasné, že se spíš chce něčemu vyhnout, než že by tak nutně potřeboval svolení přednosty, aby mohl odejít.

„Akorát bych byl rád, kdybyste mi před odchodem poslal tu pitevní zprávu, kterou jsme slíbili odeslat do Mortfordu,“ skočil mu Livingstone do řeči a přitom stále listoval poštou.

„No, tak to jsem právě myslel, že bych dodělal zítra, s vaším dovolením.“

„Hm,“ zamyslel se doktor Livingstone. „Ale nemáme na tom dnešní termín? Saro, podívejte se prosím.“ Znovu se otočil na doktora Kleinera: „Nakonec tu pitvu máte už udělanou, ne? S protokolem budete jistě rychle hotov.“

„Ano, slíbili jsme to dneska,“ potvrdila Sara.

„No vidíte. Tak prosím tu zprávu a pak si dělejte, co chcete.“

„Ale...“ nadechl se doktor Kleiner, když do toho zazvonil telefon. Sara zvedla sluchátko a oba muži jí mimoděk věnovali plnou pozornost.

„Dobrý den, pane komisaři,“ pronesla odměřeně a gestem naznačovala šéfovi, že je to Distefano. Napůl doufala, že ho odmítne, ale on si od ní sluchátko vzal.

„Dobrý den, komisaři... Ano, pitvu jsem právě dokončil... Věřím, že na to spěcháte... No tak to budete muset počkat... Protože jdu na oběd a dostanu se k tomu někdy v průběhu odpoledne... Hm. To je mi líto, ale nic lepšího vám nenabídnu. Ale můžu vám to shrnout, ať se máte čeho chytit. Jistě, takže oběť zemřela po mnohačetném traumatu hlavy... ano, praštili ji do hlavy několikrát... zjevně tím kusem betonu, co se tam našel... změřil jsem ho, pane komisaři. Ne,“ vzdychl doktor Livingstone, „jsem si naprosto jistý, že to nebyla berle... kulhavý podezřelý, chápu, ale hůl to docela jistě nebyla. Jedná se o ženu ve věku mezi pětáctýřiceti a pětapadesáti lety, překvapivě virgo intacta, a u toho věku bych se spíš přikláněl k té nižší hranici. Ale musela žít velmi prostým životem, skoro přírodním, řekl bych, nijak zvlášť o sebe nepečovala,

neupravovala si ochlupení, nebarvila si vlasy, velmi štíhlá, ale ne podvyživená, řekl bych asketická. Co bych nazval zvláštním byly mozoly na kolenou. Skoro bych vám doporučil zaměřit se na intenzivně praktikující věřící, možná mnišské řády, prostě asi dost často klečela... Prosím? Ano, mohla se živit jako uklízečka, ale já bych myslel, že uklízečky už dneska u práce moc neklečí a její ruce nenesou známky intenzivní fyzické práce... Jak prosím? Aha, no nebudu se s vámi přít, ale dost zřídka vidíte prostitutku, která by byla panna... Jistě, řekl jsem vám, že byla panna. Virgo intacta... Ano, to je latinsky... No to byste se divil, co já všechno poznám. A taky umím latinsky.“

Sara zavrtěla nevěřicně hlavou a pak se krátce zasmála.

„Ano, to je všechno. Vlastně ne, ještě něco,“ zamračil se trochu Livingstone, ale pronesl stejně klidně jako předtím: „Pokud ještě někdy budete vulgární k mé asistentce anebo ke komukoli ze zaměstnanců ústavu, tak zapomeňte na jakoukoli vstřícnost z naší strany... budeme se striktně řídit pravidly... ano, žádné informace dopředu, na protokol si počkáte a rozhodně nebudete ničí prioritou... No to jsem rád, že si rozumíme. Ano, ano. Asi budete chtít, abych Saře tlumočil vaši omluvu. Jo, to jsem rád, rád to vyřídím.“ Položil sluchátko, vzhlédl a zjistil, že doktor Kleiner stále stojí v kanceláři. Tázavě se na něho usmál a řekl: „My jsme domluveni, že, pane kolego?“

„Jistě, pane přednosto,“ přitakal doktor Kleiner a poražen opustil kancelář.

„Pan komisař se vám, Saro, omlouvá,“ obrátil se doktor Livingstone na svou asistentku. „Velmi ho mrzí, že byl vulgární. Ačkoli vlastně ani nevím, jestli tuší, co znamená vulgární. To bychom měli, já budu u sebe, projdu ty papíry a pak si skočím na oběd.“

Posbíral ze Sařina stolu desky s poštou a dalšími dokumenty a mezitím pořád mluvil. „Víte, co mě napadlo, Saro? Že bychom si mohli založit speciální vánoční seznam lidí, které nemáme rádi, a těm bychom posílali novoročenky. Nechali bychom si natisknout nějaké obzvlášť ohavné... najdeme nějaký hodně ponurý motiv. Ono vůbec dostat novoročenku Ústavu soudního

lékařství není tak docela to, po čem toužíte.“ Vzhlédl a usmál se na ni: „A komisaře Distefana bych dal na první místo.“

Sara se posadila ke svému stolu a vzala si spokojeně z šuplíku notes, aby založila novoroční seznam. Vlastně není důvod dělat si o doktora Livingstona starosti.

Komisař Gavin Desmond nastavil paži, aby se do něj jeho přítelkyně Irena mohla zavěsit. Stoupali po impozantním schodišti do koncertního sálu královny Anežky. Nahoře se Irena zastavila a zadívala se na město. Byl teplý večer, takže se obešli bez kabátů. Gavin měl smoking a Irena stříbrnou blůzu na ramínka, sukni s třásněmi v délce po kolena a přes ramena šál. Zrzavé vlasy měla sepnuté v týle a část jí volně spadala kolem tváří.

„Musím si udělat selfíčko,“ řekla a zalovila ve večerní kabelce pro mobil. „Pojď,“ přitáhla ho, „uděláme si společné.“

Zamračil se. „Já to nemám rád,“ řekl a vyvlekl se jí. „Vždycky vypadám jako pitomec.“ Sáhl do náprsní kapsy pro mobil, kde měl elektronické vstupenky, a netrpělivě čekal, dokud se Irena nevyfotila.

Když vešli do předsálí, Irena se zvědavě rozhlížela kolem sebe. „Víš, že jsem tady nikdy nebyla? Vlastně,“ naklonila se k němu blíž, „jsem nikdy nebyla na žádném koncertě. Vypadá to tu docela luxusně, vidíš? Teda bojím se, že to bude trochu nuda.“

Korzovali chodbou, která vedla od šaten. Irena se nenápadně shlížela v zrcadla, která míjeli a v nichž se odráželo světlo rokokových lampaček a třpyt zlatých štuků.

Před vchodem do sálu byl bar, kde prodávali víno, džus, vodu a sladkosti. Gavin kývl hlavou směrem k baru: „Máš na něco chuť?“

„Dala bych si víno. Ať je to stylové.“

Gavin se postavil do fronty a Irena se vytáhla na špičky, aby mu mohla něco zašeptat do ucha. „Odskočím si, než to

koupíš," špitla, když k ní sklonil hlavu, a letmo ho políbila na tvář. S úsměvem sledoval, jak se zlehka proplétá mezi lidmi směrem k toaletám. Napadlo ho, že fronta, ve které stál on, bude možná rychlejší než ta, která čekala ji. Měl pravdu. Už nějakou chvíli stál se sklenicí vína u stolku, než se k němu konečně připojila. Zatímco čekal, prohlížel si reklamní panel s upoutávkou na program. Na velké černobílé fotografii byl jeho bratr Garrett, plavé vlasy pečlivě sčesané z obličeje, který nakláněl k houslím vloženým pod bradou. Oči měl přivřené a tvář vážnou, soustředěnou a uchvácenou. Byl to dobrý záběr, naprosto vystihoval Garrettovo maximální zaujetí hudbou. Ještě pořád na Garretta zamyšleně hleděl, když se k němu přihrnula Irena.

„Ale brácha ti moc podobný není," řekla, když si všimla, kam se Gavin dívá.

„No, ani ne," připustil tmavovlasý Gavin.

„Nevíš, jestli se sešel se Simone? Víš, jak jí na sebe dával v hospodě telefon."

„To netuším," pokrčil Gavin rameny a upil trochu vína, které překvapivě nebylo nijak špatné. „Já se s ním o těchhle věcech nebavím," dodal svatouškovsky.

„O jakých věcech?" zasmála se Irena. Její sklenička už byla skoro prázdná.

„O slečnách," naklonil se jí Gavin až k uchu. „Nechci o Garrettově sexuálním životě vědět vůbec nic." Pak se napřímil a dodal: „Mně stačí, že už není pod zákonem, takže to nemusím řešit."

„On jako začal to... ještě před patnáctinami?"

„Jo, debil," Gavin se zasmál. „Chyběly mu tak dva nebo tři měsíce do patnácti a na nějakém hudebním soustředění ho sbalila holka, která si asi myslela, že je starší. Takže on mi pak ráno celý nadšený volal, že jako super, byl jsem čtyřikrát, a já mu říkám, ty blbečku, je ti čtrnáct, jestli té holce už bylo patnáct, tak má průšvih. A on hm, že o tom teda radši nebude mluvit. A já na něj, jestli aspoň použil ochranu, a on, že ona tvrdila, že něco bere. Tak mu říkám, debile, tyhle zákony jsou

právě kvůli tomu, že jsi ještě takové tele. Kdyby ti řekla, že její táta je tyranosaurus rex, tak jí to budeš věřit taky? I když to nikomu neřekneš, ona může být klidně těhotná, nebo ještě líp, jsi od ní mohl něco chytit. Už chápeš, proč tohle nesmíš dělat aspoň do patnácti?! A on se hluboce zamyslel a řekl, ať se uklidním, že počká do patnácti. No," dodal Gavin s despektem, „do těch patnácti fakt počkal. Koupili jsme mu s Gordonem asi tak dvě stě kondomů a dali mu to k narozeninám ve velké sklenici a táta si myslel, že je to hrozná legrace.“

„A to jsi rodičům nic neřekl?“ řekla Irena pobaveně.

Gavin pokrčil rameny. „K čemu by to bylo? Už se to stalo a on zase nebyl tak pitomý, aby mu nedošlo, že některá pravidla prostě dodržovat musí.“

„Tak to my se ségrou jsme na sebe pořád žalovaly.“

„My s bráchama asi vůbec, spíš jsme se prali,“ zamyslel se Gavin, „ale někdy jsem měl pocit, že jsem jejich fotr.“

Když se usadili na místa, udělala si Irena ještě dvě selfíčka s jevištěm za sebou a poslední cvakla, když už orchestr vcházel na scénu. Gavin měl co dělat, aby na ni nezasyčel. Jestli před chvílí přemýšlel, že se ve vztahu k bratrům cítil jako otec, teď si připadal jako Irenina matka.

„Pošlu to Lorně, ať vidí, kde jsem.“

Lorna byla ze všech Ireniných kamarádek Gavinova nejméně oblíbená, ale radši nic neřekl. Dokud však Irena nevypnula a neschovala mobil, byl jako na trní. Mezitím se členové orchestru usadili a naladili nástroje. Sotva umlkl poslední tón, nakráčel na stupínek dirigent, kterého přivítal potlesk. A když potlesk utichl, vešel Garrett s houslemi v rukou a potlesk začal nanovo. Gavin nebyl na Garrettově koncertě už docela dlouho, takže když si založil housle pod bradu, upoutala ho bratrova dokonalá proměna. Garrett na pódiu byl docela jiný muž než Garrett kdekoli jinde. V klasickém fraku, s blond vlasy přílišnutými k hlavě, vypadal jako nějaká postava z románu P. G. Wodehouse, kdyby ovšem hra na housle jeho obličej nedodávala extatický výraz, který se k Wodehousovým humoristickým novelám nehodil.

V průběhu koncertu Gavin dokonale zapomněl, že hraje jeho bratr. Zapomněl i na Irenu a sál, jen se ponořil do hudby a nechal se unášet harmonií. Dozněly poslední tóny a pak se všichni vyhnuli ze sálu.

Irena se postavila před Garrettův plakát a pak se otočila na Gavina, který studoval program: „Mohli bychom potom s tvým bráchou někam zajít. Nechceš mu napsat?“

Gavin krátce zavrtěl hlavou. „Netuším, jestli tu ještě bude zůstat, v druhé půlce už nehraje.“

„Jak nehraje?“ zamračila se podezíravě Irena. „Snad jsme přišli na něj, ne?“

„No, vždyť ano. První část byl Beethoven. Houslový koncert. Teď bude ještě Pták Ohnivák od Stravinského, ale to už bude hrát jen orchestr.“

„Hm,“ pronesla zamyšleně Irena a rozhlédla se kolem sebe. „A nechceš se na to taky vykašlat?“

Gavin se na ni zaraženě podíval. „Jak to myslíš?“

„Že bychom šli domů a udělali si hezký večer.“

Gavin si v té chvíli uvědomil, že to bude asi poslední koncert, na kterém kdy s Irenou byl. Bylo mu to nepříjemné. Ne, že by neměl pochopení pro někoho, koho klasická hudba nudí, ale neměl pochopení pro nedostatek sebeovládání a nevychovanost.

„To vydržíš,“ pronesl suše a bez sebemenší snahy Irenu nějak uklidňovat.

„To tě to tak baví?“ zeptala se trochu otráveně.

„Ano,“ přikývl Gavin.

Sofie seděla v odletové hale frankfurtského letiště a čekala na let do Arveda. Přímá linka z Vilnius do Arveda nelétala, takže musela přestupovat ve Frankfurtu. Už prošla všechny obchody, vyzkoušela pár parfémů, koupila Isabelle čokoládu a sobě bonbony do letadla. Pak si dala kávu a sendvič a vyměnila si několik SMS s Isabellou, která dnes ještě měla přespat u kamarádky. Co chvíli si čichala k zápěstí, kam si stříkla jeden z parfémů. Dlouho odolávala touze si ho jít koupit, až přesně ve chvíli, kdy začali odbavovat její let, podlehla.

Když pak celá udýchaná s dárkovou taškou nastupovala do letadla, bylo už skoro plné. V přední části mýjela početnou skupinu mladých Japonek, kterých si všimla už v odletové hale. Vypadaly náramně vzrušeně, švitořily jedna přes druhou, a když jim došlo, že blokují uličku, zpanikařily. Snažily se usadit, ale současně si pořád přisedávaly a vyměňovaly místa. Než se Sofie konečně dostala za ně, měla dojem, že prošla ptačí voliérou. Měla mít místo u okénka, ale když se k němu dostala, zjistila, že jí ho zasedl chlápek s baseballovou čepicí na hlavě. Basebalka u dospělého muže kdekoli jinde než při sportu jí přišla trapná. A to společně s faktem, že si chlap drze sedl na její místo, způsobilo, že pronesla ostře: „Asi sedíte na mém místě?!“

Muž se odvrátil od okna a podíval se na ni. Uvědomila si, že ho zná, a trochu se zamračila, protože si nemohla vzpomnout odkud.

„Omlouvám se,“ řekl tichým vemlouvavým hlasem a v tu chvíli jí došlo, že je to Mark Daniels, herec ze Starožitností.

Vzápětí si vybavila, co jí o něm a jeho japonských fanoušcích řekla Isabella. Trochu se zaklonila a pohlédla směrem k Japonkám, které se už sice posadily na svá místa, ale stejně se zdálo, že nedokážou posedět v klidu. Hopsaly, otáčely se a mluvily jedna přes druhou a všechny hleděly napjatě jejím směrem. Mark Daniels se mezitím začal zvedat ze sedačky.

Sofie ho mávnutím zastavila. „No,“ řekla, „snad radši zůstaňte, kde jste, nechceme tady nějaký nový Pearl Harbor, že jo?“

Trochu se pousmál a řekl: „Děkuji.“ I do toho jediného slova dokázal dostat tolik hřejivé vděčnosti, že se Sofie usmívala ještě dlouho potom, co se konečně usadila. Vytáhla si časopis a luštila křížovku, on se díval z okénka a Sofie se pomalu uklidňovala. Doufala, že není moc rudá.

Po asi patnácti minutách letu se zvedla první Japonka. Přišla k nim a velmi uctivě poněkud nejistou angličtinou požádala Marka Danielse o autogram. Usmál se, podepsal jí notes a ona odešla. Za chvíli přišla další. Sofie přemýšlela, jestli tím hodlají strávit celý let, a snažila se vybavit si, kolik tam těch děvčat ještě je. Přišla třetí. Stejně jako ty předchozí se mírně uklonila, na prsou držela notýsek. Tahle asi ani anglicky neuměla, protože pořád něco říkala japonsky a opakovaně se ukláněla.

U čtvrté to Sofie nevydržela. „Tak dost!“ vyštěkla přísně. Dívka se lekla a trochu ustoupila. Sofie jí rozhodným gestem vzala notýsek, podala ho Marku Danielsovi, který se poslušně podepsal, a pak ho vrátila zpátky dívce s důrazným: „Last one. Last autograph. No more!“

Dívka se začala uklánět a pak vycouvala uličkou zpátky. Přitom něco propěvovala vysokým hláskem, díky čemuž opravdu zněla jako ptáček.

„Omlouvám se,“ řekl Mark Daniels Sofii. „Ale člověk nechce být nezdvorný a pak se mu to občas vymkne z ruky.“

„Ne, to já se omlouvám,“ řekla Sofie, kterou její vlastní rozhodnost zaskočila, „ale ono je jich tam ještě asi deset a já už si začínala připadat jako v nějakém úchylném japonském kresleném pornu.“

Mark Daniels vyprskl. Bylo to tak nakažlivé, že se rozesmála taky.

Sundal si čepici, položil si ji na kolena a řekl: „To se vážně neomlouvajte, myslím, že jste mě zachránila. Jestli je jich tam ještě deset...“ Zase se rozesmál. „Japonské porno!“

„A ne?“ zasmála se Sofie. „A ještě měly takové ty hrozně submisivní hlásky.“

„Bože můj,“ Mark se snažil přemoci smích, „teď to nedostanu z hlavy. Nevěřím, že něco takového vůbec znáte.“

„No, já jsem policistka a obávám se, že znám i mnohem horší věci, než jsou souložící kreslené postavičky.“

„Vážně? Jste policistka?“ zeptal se Mark. „No to by mě vůbec nenapadlo. Odhadoval jsem vás na výkonnou ředitelku nějaké velké firmy nebo tak něco.“

Sofie byla najednou ráda, že vyměnila pohodlí za eleganci a nevzala si na sebe džíny a košili, ale kalhotový kostým s halenkou. A že voní novým parfémem.

„No vidíte,“ odpověděla, „já bych zase nečekala, že zrovna vy poletíte běžnou linkou.“

Mark se zasmál a pak řekl: „Létám běžnou linkou docela často.“ Mávl čepicí a dodal: „Lidé jsou většinou docela slušní, a navíc se maskují.“

„Basebalka, hm,“ pronesla Sofie se sarkasmem v hlase.

„Vypadám jako blbec, že jo?“

Sofie potlačila smích a zavrtěla hlavou.

„Ale jo, já vím,“ pokrčil Mark rameny. „Víc by se mi líbil klobouk jako nosili detektivové z americké drsné školy. Jenže to už bych teprve vypadal jako blázen.“ Pak se na ni obrátil: „Vy asi necestujete pracovně.“

„Vlastně cestuji služebně, ale rozhodně je to poprvé, co se mi něco takového podařilo, a počítám, že nejspíš naposledy. Jenže – měli jsme oběť z Litvy a bylo třeba dořešit s místní policií nějaké věci. Takže jsem si udělala výlet.“

„Oběť z Litvy?“ řekl se zájmem. „Nebyl to ten případ v Maggoty? Byly toho před pár měsíci plné noviny.“

„Máte dobrou paměť, no ano, bylo to tohle.“

„Vy jste vyšetřovala případ z Maggoty?“ Natočil se k ní s obdivným výrazem. „Páni! Vy děláte vraždy?“

„Jsem inspektorka na vraždách, ano.“

„No, tak to jsem vás tedy opravdu neodhadl. Fakt jsem čekal nějakou ekonomickou divizi nebo tak něco.“

„To dělá ten kostým,“ řekla Sofie upřímně.

„Sluší vám.“

„Já vím,“ zasmála se Sofie, „ale nevypadá moc policejně.“

„Jaké to je? Myslím vaše práce.“

„Zajímavá, různorodá. Někdy těžká.“

„Jako ten případ v Maggoty, že?“

„Vždycky je zlé, když jsou v tom děti.“

Oba se odmlčeli.

„To určitě.“ Mark se trochu zamračil. „To si pak člověk říká, že je pro takového vraha vězení málo.“

Sofie pokrčila rameny a řekla upřímně: „Pedofilové to nemívají ve vězení jednoduché.“

Mark Daniels udělal trochu provinilou grimasu a řekl: „Nemůžu říct, že mi to je líto.“

Sofie trochu spiklenecky přikývla: „Ani já ne.“

Vzpomněla si přitom na doktora Livingstona, který správně předpovídal, že tenhle konkrétní vrah nebude ve vězení žít moc dlouho a že kvalita posledních měsíců jeho života bude zřejmě taková, že nakonec možná smrt i uvítá. Když se ho ptala na podrobnosti, zavrtěl doktor mírně hlavou a řekl: „Nechcete to vědět, Sofie.“ A ona usoudila, že možná vážně nechce.

V té chvíli se ozvalo upozornění, aby se cestující připoutali, že letadlo bude přistávat. Všichni začali uklízet stolky a sedačky. Během přistání seděli mlčky a Sofie vnímala vůni svého nového parfému. Připadala si najednou nesmírně živá. Byl to vzrušující pocit. Po přistání si posbírala věci, usmála se na Marka Danielse a rozloučila se. „Tak na shledanou... Bylo to moc hezké setkání, ráda jsem vás poznala.“

„Já vás také,“ odpověděl. „Jsem rád, že mou bezpečnost chrání dáma jako vy.“

„No,“ zasmála se ještě při odchodu, „já přijdu ke slovu, až když vás někdo zabije. A toho se snad radši vyvarujte.“

Věnovala mu poslední úsměv a vystoupila z letadla. I když ve skutečnosti se vlastně usmívala celou cestu nočním městem, dokud nedorazila domů.

Matka představená měla ve zvyku vstávat brzy, ale i tak se jí občas stalo, že nebyla první. Proto ji nepřekvapilo, že našla v kuchyni rozsvícené světlo nad dřezem. Velká smaltovaná, už trochu otlučená konvice, která stála na sporáku, byla ale studená. Matka představená ji automaticky naplnila vodou a zapálila pod ní plamen. Vytáhla čajník, připravila si čaj, ale voda v konvici ještě zdaleka nevařila. Posadila se ke stolu a začala přemýšlet o tom, která sestra rozsvítila, ale nedala vařit vodu. A kde vlastně je? Šla se do kostela pomodlit? Zkontrolovala dvířka, která vedla z kláštera přímo do baziliky. Dveře ale byly zamčené. Matka představená vyšla z kuchyně na nádvoří kláštera. Bylo velmi časně ráno. Chladný květen se jen před pár dny přehoupl do teplejšího června. Z andělské zahrady voněly růže a za jejími zády se mlčenlivě zdvihala bazilika sv. Anny. Bylo tu prázdno a ticho. Ptáci, kteří ještě před chvílí švitořili, umlkli.

Původní sloh baziliky byl románský, ale později se dočkal několika přestaveb. V interiéru tak stále trochu bojoval strnulý výraz středověku s barokní makabrozní rozverností. Temná masa stavby se tyčila vysoko proti blednoucí obloze. Bazilika i klášter byly zvenčí chráněny vysokou zdí. Veřejnost do baziliky vcházela postranním vchodem z ulice. Většina návštěvníků ho považovala za hlavní vchod, neboť k němu vedlo několik schodů, které vyrovnávaly příkrý svah, do něhož byla bazilika zasazena, a protože měl bohatě zdobené průčelí. Ve skutečnosti však hlavní vchod vedl z nádvoří kláštera a používal se zřídka.

Vyřezávané dveře do baziliky byly zavřené. Matka představená k nim i tak došla a dotkla se starého dřeva. Nejspíš některá ze sester večer v kuchynce zapomněla zhasnout. Vzdychla, otočila se, aby se vrátila, a v té chvíli si všimla, že ze zámku branky ve zdi, která vedla z nádvoří do uličky, trčí velký železný klíč. Ten měl ale viset v chodbě mezi ostatními klíči. Matka představená rozhodně vyrazila ke dveřím, vzala za kliku a znepokojená faktem, že je odemčeno, vyšla ven. Bylo něco málo před pátou hodinou, a ačkoli slunce ještě nevyšlo, tma už se rozplývala. Ulička byla prázdná a lampa přímo před klášterní brankou nesvítila; sestry si na to ovšem nikdy úřadům nestěžovaly, boží světlo jim stačilo. Jediná další lampa byla mnohem níž, skoro až u Zbrojnošské třídy.

Klášterní ulička byla poměrně krátká a od Zbrojnošské třídy, po které vedla hlavní turistická trasa po Královském pahorku, se zdvihala do kopce, nejdřív prudkého, ale pak pozvolného, přecházejícího na úrovni baziliky do rovinky. Z obou stran byla lemovaná vysokými zdmi, na jedné straně se za ní skrýval klášter a na druhé Královnyin zahrady. Byla slepá, končila také zdí, nad kterou se rýsovala koruna mohutného dubu. Bazilika sv. Anny s vitrážovými okny a slavnou rudou rozetou, tyčící se vysoko nad klášterní zeď, byla zdejším turistickým lákadlem. Většinu turistů však odradilo stoupání, naopak je přilákala řeka a nábřeží, které měli na dohled, takže sem obvykle vystoupali jen znalci historie a ti, kteří si nenechali ujít nic.

V první chvíli matka představená nepostřehla nic zvláštního. Ulička se zdála prázdná. Pak si však všimla nějaké hromady ležící kus dál pod zdí. Matka představená s hlavou docela prostou myšlenek, jen jata jakýmsi neblahým pocitem o přítomnosti zla, šla pomalu k tomu místu. Pod zdí byla tma. Vlastně celá ulička se jí zdála najednou poněkud tmavší než předtím, a třebaže netrpěla pověřčivostí, ani nebyla bojácná, najednou se cítila opuštěná a sama. Na něco šlápla a vyjekla. Bylo to něco nečekaného, pod nohama neměla mít nic jiného než středověkou dlažbu z ohlazených kamenů. Podívala se na

zem a uvědomila si, že je to bota. Byl to gumový pantofel, velmi podobný tomu, který měla na nohou i ona sama. Sevřela rukou křížek na krku a nadechla se. Pokusila se srovnat si v hlavě myšlenky; modlila se víceméně automaticky, ale víc než kdy jindy si uvědomovala, jak jí modlitba pomáhá. Není se čeho bát, není sama, nikdy nebude na světě sama. Došla až k hromadě a naklonila se nad ni. Asi už dopředu věděla, že to tak nějak bude, ale přes veškerou sílu modlitby znovu vykřikla. Sestra Paola ležela na břiše, ale hlavu měla otočenou na stranu a její tvář byla rozbitá, opuchlá, oči vyvalené, jazyk trčící z úst byl zakrvácený. Matka představená si přitiskla ruku na ústa. Rychle se pokřižovala a ustoupila o několik kroků dozadu. Zlo, pomyslela si v duchu, zlo i v rajské zahradě. Pohlédla zoufale směrem ke Zbrojnošské třídě. Pouliční osvětlení, které lemovalo Zbrojnošskou i Švédou, včetně té jediné lampy v jejich uličce, najednou zhaslo.

Sofi Gardererové se zdál erotický sen o Marku Danielsovi, který se částečně odehrával v letadle a pak se letadlo způsobem, který je ve snech tak jednoduchý, změnilo v divadelní jeviště. Sofie na sobě měla nějaký divadelní kostým, který jí Mark svlékal, a uprostřed jeviště byla ohromná postel s nebesy. Sen začal nabírat obrátky, ale ve skutečnosti už si napůl uvědomovala, že sní. Tím to bylo ještě příjemnější, protože mohla své snění trochu korigovat směrem, který si přála. Horší bylo, že když začal zvonit mobil, který měla na nočním stolku, byla hned vzhůru. Sen jako by ještě chvilku povlával nad postelí, ale už se nedal chytit.

Sofie se podívala na zvonící telefon. Volal jí její šéf, komisař Gavin Desmond, a bylo něco málo po páté hodině.

„Ano?“ přijala hovor.

„Promiň, Sofie,“ řekl Gavin, „vím, že jsi přiletěla pozdě večer, ale DonDon má něco rozdělaného a ozvali se nám, že máme nový případ. Jsi schopná se sem dostat? Je to pod Kraporkem, mezi Švédou a Královninými zahradami. Vlastně kousek od Smírčího mostu. Je tu takový malý ženský klášter.“

„Asi vím, kde to je,“ posadila se Sofie na posteli. „Je tam ta velká bazilika, že? Sv. Anna. Ale dá se tam vůbec dojet autem?“

„Je to tu samý zákaz, ale to vem čert. Přijed' buď přes Korunovační a Zbrojnošskou, nebo spodem na Švédou.“

„Víme něco o oběti?“

„Zatím jen, že je to asi jeptiška. Potkáme se tam.“

***

Kláster zabíral celou stráň směrem k Veselce, potoku, který obtáčel Kraporek a za Švédou se vléval do Arvy. Zatímco Klášterní ulička byla jednou hranicí kláštera, za druhou zdí klášterní zahrady bylo nábřeží Veselky, které pokračovalo dál k východu Švédou, širokou ulicí, od řeky lemovanou nábřežím. Z jedné strany měla starobylé domy a zbytek hradebního opevnění a z druhé strany vysokou náplavku se vzrostlými kaštany.

Ohraničit místo činu nebylo těžké. Komisař postavil k úpatí uličky u Zbrojnošské strážníka, aby držel případné čumily z dohledu. Stejně bylo příliš brzy, aby se tu nějakí čumilové vyskytovali. Technici už dorazili a pod taktovkou své šéfové Trix, která vypadala stejně odporně svěže jako samo kuropění, prohlíželi metr po metru celou uličku. U pantofle, na který matka představená šlápla, už byla značka s číslem a jeden z techniků před ním klečel s fotoaparátem. Stále víc a víc se rozednívalo. Jestli hned při příjezdu komisař Desmond uvažoval o tom, že nechá přivést světla, teď už by to bylo zbytečné. Tělo zatím nechávali bez povšimnutí, čekali na soudního lékaře.

Matka představená stála před vrátky. Nedokázala se přimět k tomu, aby se připojila k ostatním sestrám, které se shromáždily pod dohledem převorky v kuchyni. Převorka, praktická až do morku kostí, trvala na tom, že se všechny musí nejdříve posilnit horkým sladkým čajem, než se odeberou do kostela, aby se tam modlili za duši sestry Paoly. „Je to otřes,“ pravila rozvážně matce představené, „musíte si vzít čaj.“ Nakonec uspěla, ale matka představená stejně později vyšla ven, stála ve vrátkách a pozorovala hemžení techniků a policistů.

„Omlouvám se,“ oslovil ji komisař, „chápu, že je to pro vás hrozné, ale musím vám položit pár otázek.“

„Jistě,“ přitakala matka představená. „Nechci nic jiného než pomoci najít pro sestru Paolu spravedlnost.“

„Poznala jste tedy oběť?“

„Ano, je to sestra Paola. Je... byla,“ matka představená se prudce nadechla, pak opět položila ruku na křížek, který měla na krku, jako kdyby z něho čerpala sílu, a dodala, „došla jsem až k ní a viděla jsem její tvář. Bylo vidět, že jí někdo ublížil a že

už je mrtvá. Jen jsem se dotkla její tváře.“ Matka představená se odmlčela a pak dodala: „Nebyla studená, víte, ne docela, ale byla... byla... prostě jsem to poznala, že už je s naším pánem.“

Komisař chápavě přikývl. „Co dělala sestra Paola tak brzy venku z kláštera? Je to obvyklé?“

„Víte,“ potrásla matka představená hlavou, „my nejsme kontemplativní řád, sestry mají civilní povolání; učíme, pomáháme ve školách nebo v nemocnicích. Sestra Paola byla ošetřovatelka. Ale opravdu si nedovedu vysvětlit, proč šla ven tak brzy ráno. Nebyl k tomu žádný důvod. Nedává to smysl.“

„Takže vás to překvapilo.“

„Ano. Vstávám brzy, často první, málokdy vstane někdo přede mnou. Máme takové pravidlo, že kdo vstane první, dá vařit vodu na čaj. Ale voda se nevařila, ačkoli v kuchyni bylo rozsvíceno. Bylo mi to divné, tak jsem se šla podívat, jestli není někdo v kostele. A všimla jsem si klíče v zámku u branky. Tady,“ ukázala na malou branku za svými zády. „To bylo taky divné, tak jsem vyšla ven. A našla jsem ji.“ Zadávala se směrem k tělu, nad nímž technici postavili přenosnou stříšku. „Budeme moci sestru Paolu pohřbít, pane komisaři? My...“ Otočila se směrem ke klášteru, polkla a řekla: „Nevím, co se v takovémhle případě dělá.“

„Ovšem,“ přitakal komisař Desmond. „Hned jak to bude možné. Bude samozřejmě nutná pitva.“

Matka představená sklonila hlavu. Než se Gavin stihl zeptat na něco dalšího, došla k němu Sofie a ukázala směrem dolů k Zbrojnošské třídě.

„Máme kliku,“ pronesla tiše. „Vyšel na nás pan přednosta.“

Doktor Livingstone kráčet uličkou vzhůru a slunce, které za ním stoupalo nad obzor, vytvářelo kolem jeho plavé hlavy zářivou koronu. Komisař si oddechl, když uviděl Simeona Livingstona, mezi policisty vůbec nejoblíbenějšího soudního lékaře. Doktor šel vytrvalou, rychlou chůzí. V ruce nesl kufřík a další tašku měl přes rameno. Jak se k nim blížil, slunce stále v zádech, jevil se spíš jako magická postava, jejíž silueta se skládá ze samého světla. Zdálo se, že to nepřipadá pouze

Gavinu Desmondovi, i matka představená hleděla na přicházejícího doktora jako na zjevení.

„To je náš soudní lékař,“ pronesl Gavin na vysvětlenou.

„Bože můj!“ zvolala matka představená a položila si ruku na hrud. „Vypadá docela jako archanděl Michael na obraze v naší kapli!“

„Dobré ráno,“ pozdravil doktor, když došel až k nim, a položil si kufřík ke klášterní zdi. „Vidím,“ dodal a podíval se na techniky a policisty, „že už chybím jen já.“

„Tohle je matka představená. Zavražděná je jedna z jeptišek ze zdejšího kláštera.“

„To je mi líto,“ řekl Simeon vážně a podal matce představené ruku. Ta ji přijala s výrazem, který naznačoval, že si pořád ještě není jistá, jestli Simeon přece jen není zjevení.

„Matka představená si dělá starost s pohřbením.“

„Jakmile to bude možné,“ řekl Simeon, „tělo vaší sestry vám vydáme.“

„Je to sestra Paola,“ řekla matka představená.

Doktor se smutným úsměvem přitakal, poodstoupil a začal se převlékat do ochranného oděvu. Pak se i se svým kufříkem přemístil k tělu. Gavin zůstal stát v dohledu.

„Parkuješ dole na Švédě?“ zeptal se. „Mohl jsi vyjet až sem.“

„Nejsem blázen,“ odpověděl Simeon, který se nakláněl nad tělem. „Nechal jsem auto za Smírčím mostem a šel jsem pěšky. Za hodinu bude peklo dostat se z Kraporku zpátky do centra a já mám docela dost práce.“

„To máš asi pravdu,“ pronesl rozmrzele Gavin. „Ale je to daleko na to, aby se mi chtělo jít pěšky.“

„Je krásné ráno,“ zamumlal Simeon.

Zatímco doktor Livingstone dával pokyny Trix a jejím technikům, komisař Desmond se vrátil k matce představené.

„Řekla jste, že sestra Paola byla ošetřovatelka. Mohla jít tak časně ráno za nějakým pacientem?“

„Ne, to určitě ne. Neměla žádné soukromé pacienty, pracovala jako ošetřovatelka v archandělské nemocnici, tedy v nemocnici U Sv. archandělů, říká se jí archandělská.“

„Já vím,“ přikývl nápomocně komisař.

„Měla normální služby,“ pokračovala matka představená. „Kdyby potřebovala odejít z nějakého jiného důvodu, určitě by to řekla. Nedovedu si to vůbec vysvětlit.“

„Mohla vstát, protože něco slyšela, a kvůli tomu vyjít ven?“

„Mohlo by se to tak stát, ale víte, mohla se podívat okénkem ve dveřích. Netuším, proč šla ven.“

„Kdyby někdo bušil na branku? Otevřela by mu?“

Matka představená se zamyslela. „Musel by jí říct něco, co by bylo naléhavé. Za normálních okolností by šla za mnou nebo za sestrou převorkou. Ale kdyby někdo tvrdil, že je zraněný nebo v nebezpečí...“

Matka představená si přejela unavenou tvář rukou.

„Budeme s vámi určitě chtít ještě mluvit, ale nechcete si jít odpočinout?“ zeptal se komisař.

Matka představená zavrtěla hlavou. „Já... nejsem tak unavená. A mám pocit, že bych tu neměla sestru nechávat samotnou.“

Komisař přikývl. „Řekněte mi, chodí do kostela hodně lidí?“

Matka představená pokrčila rameny. „Nejvíc sem chodí turistů. A pak pár starousedlíků nebo lidí, co tu pracují. Myslím, že jsou to většinou zaměstnanci z úřadů a institucí tady okolo. Taký tu kupodivu ještě pár lidí bydlí. Ty bych asi poznala od vidění.“

„Takže starousedlíky znáte?“

„Tam dole na Švédě, kousek od Smírcího mostu, v tom velkém domě se střílnami bydlí pan Barnabas, ten chodí na mše pravidelně. Pak k nám chodí docent Altmann, to je biolog. A ještě znám pár dam ze spolku pro údržbu zahrad. Ale s jinými se neznám.“

Gavin pohlédl dolů ulicí naznačeným směrem. Nechal matku představenou stát u vrátek a vrátil se k Simeonovi, který mezitím otočil tělo sestry Paoly na záda a prohlížel zranění na obličeji a krku. Sofie nad ním mlčky stála a pozorovala ho při práci.

„Řekneš mi něco předběžného? Vypadá to, že ji někdo zbil a pak uškrtil, že?“

„No,“ Simeon se neobtěžoval otočit a dál pokračoval v práci, „nejsem si jistý, jestli vysloveně zbil. Část těch ran v obličeji jsou

spíš odřeniny než údery. Bavili jsme se o tom s Trix a máme za to, že mohla narazit do zdi. Pokud před někým utíkala směrem ze Zbrojnošské nahoru sem ke klášteru v pantoflích, mohla docela dobře zakopnout.“ Simeon se otočil od těla a rukou v gumové rukavici ukázal na botu ležící na zemi. Poté dodal: „A setrvačností dál letět proti zdi.“

Gavin o tom chvíli přemýšlel a pak se zeptal: „Takže si ta zranění v obličeji způsobila sama o zeď?“

„Ano i ne,“ pokračoval Simeon. „Podle mě se praštila, asi hodně, ale trochu se jí podařilo zbrzdít tu ránu rukama. Má je odřené a myslím, že v nich najdeme vzorek toho zdiva, ale i tak byla dost otřesená. A pokud ji honil vrah, tak..., je to jen teorie, ale jestli ji v tu chvíli dostihl, tak soudím, že ji chytil zezadu a znovu s ní o tu zeď praštil. Trix poslala Elvise, aby tu zeď prohlédl, jestli mám pravdu, tak by tam mohly být stopy krve.“

Gavin zaregistroval, že Trixin Elvis opravdu systematicky prohlíží zeď kousek po kousku. „Aha, takže ji takhle omráčil?“ zachmuřil se.

„Jo, podle všeho musela být otřesená už po tom prvním úderu a tenhle druhý byl mnohem brutálnější. Má zlomený nos a možná ještě nějaké kosti v obličeji, to uvidíme až při pitvě. Pravděpodobně byla v bezvědomí. Pak ji vrah odtáhl sem a tady ji uškrtil něčím pevným, což jí způsobilo oděrky, ale kůži to neprořízlo. Tipuji šátek, tenkou šálu nebo kravatu. Škrtidlo vrah odnesl, nebo jsme ho zatím nenašli. A ještě něco,“ zvedl k nim doktor Livingstone hlavu. „Nejspíš jí někdo po smrti vytrhl z ruky nějaký dokument. Má v pravé ruce kousek papíru.“

„Poznáš, co to může být?“

„Navlékli jsme jí na ruku důkazní sáček. Už začíná tuhnout, nechci to pokoušet, vyndáme to až na pitevně.“

„Dobře,“ přikývl Gavin. Otočil se na Sofii. „Matka představená netuší, proč by sestra Paola měla být takhle po ránu venku. Budeme muset vyslechnout ostatní sestry, jestli ony nemají třeba lepší představu.“

„Myslíš,“ zamyslela se Sofie, „že se s někým scházela a ten dotyčný už jí měl dost a chtěl se jí zbavit?“

„Vyloučit se to nedá, ale přijde mi to jak z pitomého románu. Spíš jsem si říkal, jestli ji nemohl někdo vylákat ven jen pro to potěšení, že zabije nějakou jeptišku.“

„A to ti nepřipadá jako z nějakého pitomého románu?“ namítla Sofie.

Podíval se ke klášteru a vzdychl. „Vyslechneme jeptišky, zjistíme, co se dá o sestře Paole a její minulosti a přítomnosti, a dokud je matka představená takhle otřesená, tak ji zkusíme požádat, jestli můžeme prohledat klášter nebo aspoň pokoj sestry Paoly. Nechci riskovat, že si to rozmyslí, nebude nás chtít pustit dovnitř a budeme muset shánět biskupa a soudní povolení. Sakra!“ zamyslel se komisař a zadíval se na Sofii. „Zapomněl jsem se zeptat, kolik těch jeptišek vlastně je. Zjisti to. A domluv to všechno s matkou představenou.“

„Rozkaz, šéfe.“ Sofie stěží odolala touze zasalutovat.

„Já skočím tamhle dolů, matka představená říkala, že tam bydlí nějaký člověk, co občas chodí do kostela na mši. Zkusím, jestli něco neví. Jinak tu asi nikdo okolo nebydlí.“

Komisař seběhl uličkou dolů, pozdravil strážníka, který tam hlídkoval, a pak šel ještě kousek Zbrojnošskou. Přímou před ním stál Smírcí most, zvaný Smírcák, jeden z nejstarších mostů v Arvedu, který se klenul v pěkném kamenném oblouku na druhou stranu Veselky. Gavin si uvědomil, že tam někde nedaleko má být jeho bratr Gordon a také že Simeon měl dobrý nápad, když dojel autem tam a nepokoušel se přejet přes Kraporek. Na kraporecké straně nábřeží stála policejní auta i auto techniků a bylo nabíledni, že až budou odjíždět, uvíznou v hustém provozu.

Zadíval se směrem ke Švédě. Okamžitě poznal, který dům měla jeptiška na mysli. Většinu zástavby tu tvořily hradby a malé domky, v nichž byly obchůdky se suvenýry, vinotéka či malé bistro. Mezi ně byl jako nějaký suverén vklíněn veliký kamenný dům s vysoko umístěnými okny zdobenými umělecky kovanou mříží a vchodem zasazeným do kamenného dveřního ostění, které mohlo být stejně staré jako hradby. V přízemí byla jen sada několika malých okének, které měly

tvár střelen, a Gavin se domníval, že přesně k tomu účelu kdysi sloužily. Dveře, které už při pohledu působily stejně masivně a nedobytně jako sám dům, měly zcela podle očekávání místo zvonku kovové klepadlo ve tvaru prasečí hlavy. Gavin je uchopil a několikrát jím zabušil. Moc si od toho nesliboval. Postával před domem, pak znovu zaklepal, poodstoupil a všiml si kamery umístěné nad dveřmi. Takže dům zase až tak středověký nebyl. Zahleděl se znechuceně na klepadlo, které se mu zdálo naprosto neúčelné, a ještě jednou jím pořádně zabušil, aby se neřeklo. Pošle sem později Belcottovou nebo Prochrowa. Už už chtěl odejít, když se najednou otevřelo úzké okénko ve dveřích a v něm se zaleskly něčí oči.

„Dobré ráno,“ pozdravil Gavin a zvedl svůj průkaz tak, aby na něj člověk za dveřmi viděl. „Jsem od policie, omlouvám se, že vás ruším, tady opodál došlo k vraždě a chtěl jsem se zeptat, jestli jste náhodou něco neslyšel?“

Ozvalo se odsouvání závor a otáčení klíče a pak se dveře otevřely. Před Gavinem stál středně vysoký, poněkud zavalitý muž, odhadem tak mezi padesátkou a šedesátkou, s krátkými, jen mírně prošedivělými vlasy upravenými do konzervativního účesu a překvapivě tmavou bradkou. Ačkoli bylo tak časně ráno, muž nevypadal, že by zrovna vstal z postele. Byl oblečený do červeného krátkého sametového kabátku se zlatou výšivkou, který se v pase vázal na štrapce. Gavin na tu část oděvu hleděl s údivem.

„Moje jméno je Barnabas. Pane?“ Muž na Gavina hleděl se směsicí zvědavosti a překvapení.

„Komisař Desmond. Vy tu bydlíte sám?“

„Ano. Bydlím tady. Jsem tu jen já. Mluvil jste o neštěstí?“ Barnabas natáhl hlavu a snažil se zahlédnout něco za Gavinem na ulici.

„Ano, o kus dál v Klášterní ulici. Zemřela tam mladá žena, jeptiška.“

„Ale to je hrozné! Co se stalo?“

„Obávám se, že ji někdo napadl. V této chvíli vyšetřujeme její smrt jako vraždu. Můžete mi říct, jestli jste dnes v noci

nebo spíš nad ránem neslyšel nějaký hluk, cokoli, co by se jakkoli vymykalo?”

„Ne, opravdu si nic takového nevybavuji. Měl jsem tu pár přátel, hráli jsme karty dlouho do noci, vlastně skoro do rána, ale byli jsme v zadní části domu a tam z ulice opravdu nedopadá žádný hluk.“

„Dáte mi kontakt na své přátele? Mohli něco zaslechnout nebo zahlédnout. Do kdy u vás byli?”

„Odcházeli tak mezi třetí a čtvrtou hodinou, přesněji to říct nedokážu. Nenapadlo mě, samozřejmě, že by to bylo nějak důležité. Ale odcházeli všichni najednou, tak těžko říct, jestli něco viděli.“ Barnabas se trochu naklonil blíž. „Připravím vám ten seznam, určitě na ně najdu i kontakt... Matka představená už byla informována? Rád bych jí vyjádřil svou soustrast, měl bych za ní zajít, nakonec jsme tu už roky jediní sousedé...”

„Možná jestli máte kontakty na své přátele v mobilu, mohli byste mi je dát hned.“

„Já nemám mobil, pane komisaři, omlouvám se. Opravdu to budu muset vyhledat v adresáři, ale samozřejmě, že vám ta jména dám. Byli jsme čtyři, se mnou tedy, a pak pan Riley, pan Bannerman a pan Nichols. Najdu vám ta čísla, ale prosím, řekněte mi, že ta zesnulá není matka představená.“

„Ne,“ řekl Gavin. „Matka představená je v pořádku, jen trochu otrěsená, protože našla tělo.“

„Dobrá,“ řekl Barnabas. „Omluvte mě prosím, já se jen obleču vhodněji a zajdu za matkou představenou a pak vám vyhledám ta čísla.“ Dřív než stačil Gavin něco říct, zacouval Barnabas zase zpátky a zaklapl za sebou důkladně dveře. Komisař zápasil s nevěřicným pobavením. Časná hodina a genuis loci starobylého města v něm najednou vyvolaly poněkud absurdní pocit, že mluvil s duchem. Otočil se směrem ke Klášterní ulici a ihned postřehl osamělého chodce, který kráčel od Smírčího mostu nahoru. Zvědavě pokukoval po policejních vozech zaparkovaných na Švédě, a když zahlédl policisty nahoře v Klášterní ulici, zastavil se a zaujatě sledoval děj.

Garrett Desmond se vracel domů po uspokoživém večeru, který zahrnoval úspěšný koncert, a neméně uspokoživé noci, která zahrnovala blondaté druhé housle. Auta zaparkovaná na Švédě viděl už z druhé strany Smírčího mostu. Když přes něj přešel, došlo mu, že jsou to policejní vozy, a pak zahlédl i policisty. Došel až ke Klášterní uličce, zastavil se a zvědavě se díval ke klášteru. V tu chvíli si ho všiml seržant Ian Prochrow, který se dosud poflakoval v uličce a otravoval hlídkujícího strážníka. Když zahlédl čumila, rozhodl se, že jemu i strážníkovi udělí lekci, jak se s takovými otrapy jedná.

„Pokračujte v cestě! Co tady děláte?“ obořil se na Garretta.

Ten se podíval na seržanta svrchu, protože měřil o dobrých patnáct centimetrů víc než on, a pronesl mírně: „Ty pokyny jsou poněkud v rozporu.“

Seržant k němu okamžitě pocítil antipatii. Garrett byl příliš vysoký, příliš pohledný, příliš povznesený a příliš blondatý, a k tomu všemu měl nad uchem rozverný copánek se sponkou s růžovým jednorožcem. Díval se na seržanta Prochrowa se zájmem, s jakým hledíme na něco, o čem jsme si vůbec nemysleli, že dokáže mluvit, ale pak se velkoryse rozhodl, že ho nebude dál pokoušet a pokorně odpověděl: „Jdu domů a všiml jsem si, že se tu něco děje, tak jsem chtěl případně nabídnout pomoc.“

„Jdete domů? Je šest hodin ráno. Chodíte tudy často tak brzy?“

„No,“ odpověděl zamyšleně Garrett, „občas to tak vyjde.“

„A to jdete v tuhle dobu z práce?“

Garrett se k němu trochu spiklenecky naklonil a pak řekl: „Namlouval jsem si děvče, pane policisto.“

Prochrow se rozčileně nadechl, ale v tu chvíli už k nim dorazila Sofie. Prochrow míval občas problém potlačit své ego. Pokud se setkal s muži, zejména svého věku, s přirozenou autoritou, jíž se jemu nedostávalo, snažil se svůj handicap překonat neurvalostí. Sofie zaslechla poslední část jejich rozhovoru, ale bylo jí okamžitě jasné, že cizinec má nad Ianem jasně navrch.

„Dobré ráno,“ pozdravila odměřeně a okamžitě měla Garrettovu plnou pozornost. Všimla si stejně jako seržant copánku i jednorozce, ale zaznamenala i sílu jeho osobnosti. Přestože byla nevyspalá, díky jeho zájmu se cítila nesmírně žensky a přitažlivě. Garrett z ní jediným pohledem dokázal udělat nejzajímavější ženu světa. Byl jí něčím povědomý, možná způsobem, jakým se pohyboval, možná něčím v rysech tváře. Přesto si byla jistá, že ho nezná, takového muže by si zapamatovala. Tvář měl spíš podlouhlou a trochu kostnatou, vlastně celý působil spíš kostnatě než pouze štíhle, pohyboval se však ladně. Bylo už dost světlo, aby si všimla, že má zelené oči, byla to ale spíš barva průzračného vltavínu, proto jí chvíli trvalo, než si to uvědomila. Náznak lícních kostí, ráno po probdělé noci výraznějších než jindy, a dodávajících mu výraz askety, ale současně rovná plná ústa a trochu špičatá brada a ty požívačné oči, jaké mívají víly číhající na poutníky, aby je utancovaly k smrti, to dohromady tvořilo tvář mladého boha lásky, nemilosrdného, ale přesto neodolatelného. Sofie se už ani na okamžik nedivila zjevné Prochrowově antipatii.

„Inspektorka Gardererová,“ pokračovala a sama se divila, jak zdatně se jí daří předstírat, že muž před ní není pohádková bytost, „říkal jste, že tu někde bydlíte?“

„Ano,“ přikývl Garrett. „Tam nahoře, pod Národní botanickou knihovnou. Něco se stalo? V klášteře?“

Sofie jeho otázku ignorovala a vytahovala z kabelky notes. „Dobře. Možná s vámi budeme chtít ještě později mluvit, můžete mi říct vaše...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stříbrné housle.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.